

- Întrucât Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi nu este aplicabilă *ratione temporis* în litigiul principal,
- Directiva 72/166/CEE a Consiliului din 24 aprilie 1972 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la asigurarea de răspundere civilă auto și introducerea obligației de asigurare a acestei răspunderi, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2005/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005, Directiva 84/5/CEE a Consiliului din 30 decembrie 1983 privind apropierea legislațiilor statelor membre privind asigurarea de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2005/14, și Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 mai 2000 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la asigurarea de răspundere civilă auto și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE ale Consiliului nu sunt aplicabile *ratione materiae* în acest litigiu și, prin urmare,
- nici articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în lipsa punerii în aplicare a dreptului Uniunii în sensul articolului 51 alineatul (1) din aceasta, nu este aplicabil în litigiul respectiv,

directivele menționate și articolul 47 din cartă trebuie interpretate în sensul că nu se opun, în speță, consecințelor care rezultă din jurisprudența instanței de trimitere potrivit căreia revine Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuras (Biroul Asiguratorilor de Autovehicule din Republica Lituania), în scopul exercitării acțiunii subrogatorii, sarcina probei referitoare la ansamblul elementelor care stabilesc răspunderea civilă a părților din litigiul principal pentru accidentul produs la 20 iulie 2006.

⁽¹⁾ JO C 27, 25.1.2016.

Hotărârea Curții (Marea cameră) din 13 iunie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de High Court of Justice (England & Wales) Queen’s Bench Division (Administrative Court) – Regatul Unit) – The Queen, la cererea: The Gibraltar Betting and Gaming Association Limited/Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs, Her Majesty’s Treasury

(Cauza C-591/15) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară — Articolul 355 alineatul (3) TFUE — Statutul Gibraltarului — Articolul 56 TFUE — Libera prestare a serviciilor — Situație pur internă — Inadmisibilitate]

(2017/C 277/08)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

High Court of Justice (England & Wales) Queen’s Bench Division (Administrative Court)

Părțile din procedura principală

Reclamantă: The Queen, la cererea: The Gibraltar Betting and Gaming Association Limited

Pârâți: Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs, Her Majesty’s Treasury

Dispozitivul

Articolul 355 alineatul (3) TFUE coroborat cu articolul 56 TFUE trebuie să fie interpretat în sensul că furnizarea de servicii de către operatori stabiliți în Gibraltar unor persoane stabilite în Regatul Unit constituie, din perspectiva dreptului Uniunii, o situație în care toate elementele se limitează la interiorul unui singur stat membru.

⁽¹⁾ JO C 27, 25.1.2016